



**MAN &
liefde**

Versierd

AMY JO COUSINS

Amy Jo Cousins

Versierd

De Fontein

Hoofdstuk 1

Wat een ongelofelijk stom idee was dit.

Eddie dook weg in zijn capuchonvest, met zijn hoofd gebogen tegen de wind. Had hij nou maar een extra shirt met lange mouwen uit zijn tas aangetrokken voordat hij zijn auto met pech langs de weg had laten staan. Maar hij had haast gehad om bij de auto vandaan te komen en het was nog niet zo koud geweest toen hij op pad ging, omdat de zon nog niet onder was.

Het had erger gekund. Het had ook kunnen sneeuwen.

De novembervriescou zou in Illinois niet bepaald een verrassing moeten zijn, maar normaal gesproken zat Eddie in deze tijd van het jaar zo'n vijftienhonderd kilometer verder naar het zuiden. Het renaissancefestivalseizoen werd elk jaar afgesloten met een paar herfstevenementen in het diepe zuiden, waar het tot aan Thanksgiving warm genoeg bleef voor ronddwalende minstrelen en grofgebekte wasvrouwen. Meestal had Eddie zich in oktober al naar Texas toe gewerkt en nam hij tot de volgende zomer afscheid van de noordelijke staten.

Nu liep november al op zijn eind en was heel zijn schema overhoopgehaald omdat hij zo dom was geweest om te vertrouwen op een zachte aanraking en een vriendelijke glimlach. Met een beetje geluk had hij tegen zonsopgang halverwege Texas kunnen zijn, stuiterend van de cafeïne en alle sigaretten die hij had gerookt om onderweg wakker te blijven. Als hij zo veel nicotine achter elkaar binnenkreeg, voelde hij het altijd gonzen in zijn bloed. Zijn lichaam was het niet gewend dat hij zo aan zijn verslaving toegaf. Maar nu liep hij hier, bijna om middernacht, op Thanksgiving. Nog even, dan braken de kleine uurtjes van Black Friday aan.

Door de gedachte aan sigaretten kreeg hij alweer zin om er een op te steken, maar dat zou oerstom zijn. Die peuken kon hij beter bewaren.

Tijdens het lopen val je toch niet in slaap.

Hij had vlak na de volgende afrit verwacht een tankstation aan te treffen dat vierentwintig uur per dag geopend was, dus had hij het niet erg gevonden om een paar kilometer langs de hoofdweg te moeten lopen.

De eeuwige optimist.

Terwijl hij doorploeterde in de wolkjes die zijn adem maakte, schrok hij van zijn eigen ongelovige gesnuif. Een optimist. Juist, ja. Hij wilde niets liever dan ergens wegkruipen onder een steen, maar misschien kon je het best optimistisch noemen dat hij ervan uit was gegaan dat hij bij de afrit op een tankstation zou stuiten.

Vandaag leek het hele universum echter tegen hem, dus zag hij nergens een teken van leven toen hij de slinger van de afrit volgde. Op een groen met wit bord onder aan de afrit zag hij dat Clear Lake linksaf was en Skeeterville rechtsaf. Even googelen maakte hem duidelijk dat maar een van die plaatsjes een bushalte had waar de langeafstandsbussen van Greyhound stopten. Misschien moest hij maar blij zijn dat dat niet het stadje was dat klonk alsof het er krioelde van de insecten, ook al moest hij daardoor wel een paar kilometer verder lopen.

Op de uitgestrekte weg waren er al een paar auto's langs hem heen gereden, maar ze hadden geen van allen vaart geminderd en hij wilde toch geen lift. Hij was te moe en gefrustreerd om beleefd te kunnen weigeren als iemand gepijpt wilde worden in ruil voor een ritje. Uit ervaring wist hij dat de kans groot was dat uitgerekend hij zo'n klootzak die daarom vroeg tegen het lijf liep.

Telkens wanneer de gele gloed van koplampen over hem heen streek, ging hij wat verder in de berm lopen en liet zijn hoofd hangen. Hij zou er zelf wel komen. 's Nachts reden er waarschijnlijk toch geen bussen, dus kon hij net zo goed lopen om de tijd te doden. Google Maps wees hem op een kortere route door allerlei zijstraatjes waar meer huizen stonden. Die nam hij, blij om van de hoofdweg af te kunnen, om niet meer zo op te vallen.

Hij was halverwege een blok met vrij grote huizen, de meeste met torentjes, een decoratieve dakrand en een veranda rondom, toen het meisje rennend de straat overstak.

Eddie wist niet zeker waaraan hij zag dat het een meisje was, door die wijde jas en omlaag getrokken muts. Misschien kwam het door de manier waarop ze rende, bijna op haar tenen, met haar armen recht langs haar zij. Ze stak de weg over op de kruising verderop, vlak voor het punt waar de straat steil omhoog liep.

'Hé!' riep hij. Waarschijnlijk te zacht om te kunnen horen, maar hij wilde geen nieuwsgierige buurtbewoners wakker maken. Toch leek het hem ook niet verstandig om midden in de nacht op een verlaten straat achter haar aan te rennen. Misschien was ze wel oud genoeg om hem een lift te geven naar het busstation dat volgens de app in het centrum van Clear Lake lag. Dat moest trouwens wel een synoniem zijn voor Nergenshuizen in Egypte, want hij was er redelijk zeker van dat hij daar was terechtgekomen. Zelfs met zijn charmantste glimlach maakte hij weinig kans, maar hij had wel gekkere dingen voor elkaar gekregen. In elk geval kon een meisje niet proberen hem te strikken voor een pijpbeurt. 'Mag ik iets vragen?' riep hij.

Ze was halverwege de brede straat en had hem nog niet opgemerkt toen er achter de heuvel opeens een gele gloed opdoemde. Eddies hersenen hadden sneller door waarom dat licht feller werd dan hij de woorden uit zijn mond kon krijgen.

‘Pas op!’

Als de auto niet zo snel had gereden...

Als hij haar eerder had kunnen waarschuwen...

Op het laatste moment week de auto uit, maar het was niet genoeg.

Het meisje werd door de bumper aan de passagierskant van de auto geschept en door de lucht geslingerd.

Het leek wel of hij naar een stomme film keek. Er drong geen enkel geluid tot hem door, behalve dan het plotselinge suizen van de wind, het bloed of de adrenaline in zijn oren.

Het meisje stak haar armen uit, alsof ze in de lucht een radslag maakte.

De tijd leek een sprong te maken. Het volgende moment was hij op de hoek en rende de straat op, waarbij zijn voeten een petsend geluid maakten op het wegdek. Zijn uit de kluiten gewassen rugzak had hij ergens onderweg laten vallen.

Zijn hersenen haperden. Het kostte hem moeite om de signalen te verwerken die hij binnenkreeg van zijn ogen, zijn oren, zijn neus.

Hij was dichtbij genoeg om de koperachtige lucht van bloed te kunnen ruiken. Even vroeg hij zich af wie het ijzer te lang in het vuur had gehouden bij de smederij.

Iemand had een jas, laarzen en een blauwe spijkerbroek aan de rand van de weg laten liggen. Strengen blond haar met donkere uitgroei lagen over het met rijp bedekte onkruid op de stoep.

De auto stopte niet. Na de aanrijding met het meisje slingerde hij even en reed door, zo hard dat Eddie nog maar net opzij kon springen. Op het witte gezicht achter het zijraampje lag een cartooneske uitdrukking van schrik en afschuw. Het gezicht werd snel weer afgewend, alsof het zich voor hem wilde verstoppen.

Er drong grind in zijn handpalmen en zijn knieën brandden. Hij was voor het meisje op de grond gevallen en zag nu dat ze helemaal geen donkere uitgroei had, maar dat haar haar doordrenkt was met bloed.

Goeie genade, wat een hoop bloed.

Iemand die zo zwaargewond was mocht je niet verplaatsen, wist hij. Ze kon een gebroken rug hebben en dat kon hij door haar te verplaatsen nog erger maken. Aan de andere kant was hij er behoorlijk zeker van dat ze al dood was en lag ze met haar gezicht omlaag in de goot. Haar ogen, neus en lippen waren in de dode bladeren gedrukt die zich daar hadden opgehoopt. Dus draaide hij haar om, een stukje maar. Tot haar hoofd op zijn bovenbenen rustte, haar schouders op zijn knieën. Het dode gewicht voelde verschrikkelijk aan. Haar ogen waren dicht, haar gezicht was besmeurd met donker spul, als de camouflagestrepen van een

soldaat. Het spleetje tussen haar lippen vulde zich met iets vochtigs dat voor zijn ogen omhoog kwam en zich in haar mondhoeken verzamelde voordat het langs haar wangen droop.

Er vormde zich een luchtbel in het bloed tussen haar lippen. Die ontstond, groeide, knapte en verdween.

Nog een luchtbel.

Hij schreeuwde, al een hele tijd inmiddels. Hij riep om hulp en schreeuwde: ‘Brand!’ Want hoewel mensen niet graag te hulp schoten, hield iedereen van een flinke fik. Hij proefde bloed, misschien dat van haar in de lucht. Het bedekte alles, zelfs hem. Zijn keel deed pijn en in de verte vroeg hij zich af of hij iets verkeerd had door zo te schreeuwen.

In de huizen langs de stille straat ging de verlichting aan. Hier en daar een lamp, op de bovenverdieping. Langzaam. Te langzaam. Als dominostenen die in honing waren neergezet.

Het alarmnummer. Bellen.

Hij had een telefoon. Tenminste, hij had een telefoon gehad, voordat hij het op een lopen had gezet.

Een eeuw geleden, voordat hij naar haar toe was gerend.

Voordat hij ‘kijk uit’ had geroepen, te laat om haar te kunnen redden.

Hij had het kouder dan ooit tevoren, nu dat stervende meisje – want ze moest toch wel stervende zijn? – slap over zijn bovenbenen lag. Het bloed sijpelde uit haar mond, uit heel haar toegetakelde lichaam. Het zorgde ervoor dat zijn spijkerbroek doorweekt raakte en aan zijn huid plakte.

Haar oogleden knipperden, een klein beetje maar, alsof ze op het punt stond om wakker te worden.

Hij streefde haar haar, ook al durfde hij haar amper aan te raken omdat hij haar niet nog meer pijn wilde doen. ‘Het komt wel goed. Ik ben bij je.’ Erger kon bijna niet. Als je op sterven lag en iemand nodig had om je gerust te stellen, zat je vast niet te wachten op een zwerver die zei dat je je geen zorgen hoefde te maken omdat hij bij je was. Maar verder was er niemand, dus bleef hij het herhalen en wachtte tot het geluid van de sirenes in de verte dichterbij kwam. ‘Het komt wel goed. Het is goed.’

De rest van de wereld vervaagde. Zijn aandacht was alleen nog bij het lichte op en neer gaan van de borstkas van het meisje in haar bebloede winterjas. Hij bleef de woorden zacht herhalen, steeds opnieuw. Hij zei dat het goed was, maar bleef tussendoor ook schreeuwen, omdat hij er niet meer mee kon ophouden.

Het was helemaal niet goed. Totaal niet.

Toen hij zich bewust werd van licht en stemmen om zich heen, hield hij op met schreeuwen. Hij durfde amper op te kijken. Het meisje ademde nog steeds. Hij zei nog steeds tegen haar dat het goed zou komen.

Hij wilde niet op andermans gezicht zien dat dat een leugen was.

‘Aan de kant, jongen. Wij nemen het over.’

Godzijdank.

Er gleden handen tussen de schedel van het meisje en zijn bovenbenen, er schraapten grote knokkels langs hem heen. Zodra de ambulancebroeders haar hadden verplaatst, krabbelde Eddie achteruit door de goot om weg te komen. Hij bleef maar naar zijn spijkerbroek staren, naar de donkere vlekken van zijn knieën tot aan de boord van zijn hoody

Dorre bladeren bleven aan zijn handen plakken, verpulverden onder zijn handpalmen.

Toen iemand vroeg wat er gebeurd was, wist hij bibberig uit te brengen: ‘Een aanrijding. De bestuurder is doorgereden. Ze werd door de lucht geslingerd.’

Voor zijn ogen brak een georganiseerde chaos uit. Twee ambulancebroeders werkten samen om het meisje een steunkraag om haar nek te doen, haar op een brancard te leggen en in de ambulance te tillen die langs de stoeprand geparkeerd stond. Een klein eindje bij het tumult vandaan stond een vrouwelijke smeris iets in een portofoon te brommen.

Niemand sloeg acht op Eddie, die een zere kont kreeg op de koude betonnen stoeprand, maar dat zou niet blijven duren. Jezus. Hij bracht zijn handen omhoog om langs zijn gezicht te wrijven, maar schrok toen en ademde scherp in bij het zien van het bloed aan zijn vingers.

Shit, hij had echt een probleem. Een vreemdeling in een donkere straat met een dood meisje, besmeurd met haar bloed. Straks vroegen ze nog waar hij vandaan kwam.

Doe niet zo idioot. Natuurlijk gaan ze dat vragen.

Hij moest maken dat hij wegwam.

Vroeg of laat zou iemand melding maken van de Nissan Sentra die langs de kant van de I-88 stond. Misschien zou Bertie pas rond de middag nuchter genoeg zijn om te merken dat zijn auto weg was. Met een beetje geluk zou hij ervan uitgaan dat de auto een wielklem had gekregen en was weggesleept. Dan was hij nog wel een paar uur zoet met dat stelletje zombies dat vierentwintig uur per dag de telefoon van de gemeente bemande. Uiteindelijk zou hij er wel achter komen dat zijn auto verdwenen was. Net zoals Eddie, en je hoefde niet gestudeerd te hebben om het verband te leggen.

Eddie had zichzelf wijsgemaakt dat het geen diefstal was. Niet echt. Hij had de auto gewoon... geleend. Bertie had altijd gezegd dat hij moest doen alsof de auto van hem was, al

had hij dit natuurlijk niet bedoeld. Maar aangezien Bertie het wel honderd keer had gezegd, had Eddie de auto strikt genomen niet gestolen. Je kon immers niets stelen wat al van jou was. Hoe dan ook had hij er alleen mee tot aan Champaign willen rijden. Zo ver mogelijk weg, zonder echt in de problemen te komen. Natuurlijk zou Bertie wel nijdig worden wanneer Eddie hem een berichtje stuurde met de locatie waar hij de Sentra had achtergelaten, maar hij zou vast wel kunnen regelen dat een van zijn rijkeluisvriendjes hem oppikte om de auto te gaan halen.

Eddies ex had nooit genoeg geld om de stroom en het gas tegelijkertijd aangesloten te houden. Uiteindelijk zou hij wel met hangende pootjes teruggaan naar zijn rijke ouders. Eerder vroeg dan laat, ongetwijfeld. Tot die tijd hadden zijn vrienden genoeg geld om hem vierentwintig uur per dag onder zeil te houden met de restjes van hun drugs. Het zat er dus dik in dat er tijdens hun tripje om de auto te halen heel wat wiet doorheen zou gaan. Eddie voelde een steek van schuldgevoel omdat er door zijn toedoen weer iemand onder invloed achter het stuur zou kruipen.

Blijf bij de les.

Hij was nog niet ver genoeg bij de stad vandaan om Bertie te laten weten waar zijn auto stond. Door de drukte op de weg had hij maar een paar honderd kilometer kunnen afleggen in de zes uur voordat de auto het had begeven. Pas als hij een heel eind bij Illinois vandaan was, wilde hij Bertie bellen. Ondanks Berties wietgebruik zou hij misschien nijdig genoeg zijn om de politie op hem af te sturen als hij dacht dat Eddie nog in de buurt was.

Wat doet die kloteauto er nou toe? Dat meisje...

Maar die kloteauto deed er wel degelijk toe. Want hij wilde alleen maar weg uit deze staat, weg uit de kou, terug naar mensen die niet hoefden te weten waar hij vandaan kwam, wie hij was, of wat dan ook. Als hij bij een politieonderzoek betrokken raakte, zou dat zijn plannen behoorlijk in de war schoppen. Hij maakte aanstalten om op te staan. Dat hij het ellendig vond voor dat arme meisje, wilde nog niet zeggen dat hij hier nog een minuut langer...

‘Meneer, blijft u alstublieft zitten tot ik met u gepraat heb,’ blafte de smeris hem toe. Het klonk eerder alsof ze haast had dan alsof Eddie in de problemen zat.

Hij liet zich weer op de stoeprand zakken.

Laat ook maar. Ik kan hier toch niet ongezien weggkomen.

Hij kon maar beter blijven zitten en proberen zich niet nog dieper in de nesten te werken.

De ambulance reed met de zwaailampen aan weg en twee tellen later stond de smeris al bij Eddie. Ze vroeg om zijn naam, adres en telefoonnummers thuis en op het werk. Haar bruine veterlaarzen raakten zijn schoenen zowat aan.

‘Rodrigues met een S, niet met een Z. Portugees, geen Spaans. Ik heb geen vast adres. Ik ben op doorreis. Ja, ik heb een mobiele telefoon. Nee, ik heb op dit moment geen werk.’ Hij wist dat hij met elk woord hoger op haar verdachtenlijstje kwam te staan, maar zijn hersenen wilden niet meewerken.

‘Oké, vertel maar eens wat hier is gebeurd. Wat hebt u gezien?’

Eddie wilde niet terugdenken aan wat er was gebeurd. Hij wilde het niet vertellen alsof het een of ander kutsprookje was, of de samenvatting van een aflevering van *Law & Order*, maar dat meisje...

Dat meisje was waarschijnlijk inmiddels al dood, en hij zou het beeld van haar radslag door de lucht de rest van zijn leven niet meer van zijn netvlies krijgen. Hij zou nooit vergeten dat hij niet op tijd had geroepen om haar te kunnen redden.

Dat ging hij die smeris niet aan haar neus hangen. Dat kon hij niet. Dan zouden ze hem zeker opsluiten. Omdat hij had gefaald als barmhartige Samaritaan of omdat hij gewoon een ontzettende stomkop was, iets in die geest.

Hij kon niet tegen die smeris zeggen dat hij het ongeluk had kunnen voorkomen, maar hij kon haar wél op het spoor zetten van de automobilist die verdomme een méisje had aangerezen en gewoon was dóórgereden.

Oké, misschien heb ik haar niet gered, maar ik heb haar in elk geval niet vermoord. En ik heb haar niet in de steek gelaten. Ik ben bij haar gebleven.

‘Meneer?’

‘Er was een auto. Die is niet gestopt.’ Meer kwam er niet uit.

‘De bestuurder is doorgereden?’

‘Ja.’ Toen hij opkeek, zag hij dat de smeris in een piepklein notitieblokje aan het schrijven was, terwijl ze vragen op hem bleef afvuren.

Hoelang geleden was het gebeurd, in welke richting was de auto weggereden, had de bestuurder geprobeerd uit te wijken...

‘Wat voor auto was het? Hebt u het kenteken gezien?’

‘Nee. Ik... Het ging allemaal zo snel. Het was een gewone auto. Ik bedoel, een... Hoe heten die dingen ook alweer?’ De woorden ontglipten hem voordat hij ze kon uitspreken. Er leek een grijze wolk boven zijn tong te hangen. ‘Een sedan. Vierdeurs, denk ik. Donker van

kleur. Denk ik.’ Hij wachtte op de vraag wat hij hier deed, wie er had gezegd dat hij over straat mocht zwerven in dit fijne, normale stadje.

Een fijn, normaal stadje waar mensen je zomaar doodreden.

‘Hebt u het kenteken gezien?’ herhaalde ze.

Hij werd overspoeld door schuldgevoel. Wat was hij toch een ongelofelijke lamlul. Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, daar ging het te snel voor.’

Hij had zijn ogen niet van dat vliegende lichaam kunnen afhouden. Zelfs het gezicht van de bestuurder was een waas van bleke huid en donkere wenkbrauwen.

Zijn hele lichaam trilde. Hij wendde zijn gezicht af, op zoek naar iets, wat dan ook, dat hem lang genoeg zou kunnen afleiden om de beelden te laten vervagen.

Er liep een man over het gazon van een groot huis, drie deuren verderop. Hij had brede schouders en was weggedoken in de kraag van zijn jas. Zijn tred deed Eddie denken aan de manier waarop kapiteins vroeger over het dek van hun schip gelopen moesten hebben. Zijn haar was kort en donker met plukjes grijs aan de slapen, zijn krachtige kaak ging door zijn dikke stoppelbaard naadloos over in het donker.

De man bleef met een knikje staan, op de gepaste afstand die mensen aanhielden om elkaar niet voor de voeten te lopen. Zijn blik gleed over Eddie en bleef even op zijn gezicht rusten, waardoor Eddies adem stokte.

Onwerkelijk, om in zo’n situatie door een andere homo te worden bekeken.

Eddie draaide zich net op tijd weer naar de smeris toe om haar naar de man te zien knikken.

‘Grayson.’

‘Christine. Iets nodig?’

‘Toestemming om te schieten en het op een zuipen te zetten?’ reageerde ze zuur, met een frons naar Eddie.

Hij was er redelijk zeker van dat ze niet op hem wilde schieten.

Al was honderd procent zekerheid in dit geval wel heel prettig geweest.

Grayson schoot in de lach.

‘Meneer Rodrigues—’ begon de smeris weer.

Op dat moment begon de portofoon aan haar riem te kraken en kwam er een vervormde stem uit.

‘Shit.’ Ze hield haar hoofd schuin om te luisteren, fronste haar wenkbrauwen en legde haar hand op de portofoon. ‘Ik zit hier met een behoorlijke puinhoop, John. Kun jij het daar alleen af?’

Als je maar de helft van het gesprek meekreeg en je onder het bloed zat, was het niet moeilijk om je af te sluiten. Eddies hersenen schakelden zichzelf grotendeels uit. Zijn aandacht was alleen nog gericht op het trillen van zijn lichaam.

De man die op een kapitein leek kwam op zijn hurken naast hem zitten. 'Hier.'

Toen Eddie een zachte jas om zijn schouders voelde, schudde hij die in een reflex van zich af.

De man ving hem op voordat hij de grond raakte.

'Ik heb...' Eddie gebaarde naar zijn broek.

Het bloed.

'Je hebt het koud.' Resoluut tilde de man Eddies linkerarm op en liet die in de mouw van het donkerblauwe flecejack glijden, alsof hij een kind was. 'Die vlekken was ik er wel weer uit.'

'Jezus christus.' De smeris kwam er weer bij staan. Haar glanzend gepoetste laarzen plantte ze recht voor Eddies voeten. 'Ik moet naar de Walmart aan County Line Road, voordat John daar iemand moet afknallen.'

'Zo laat nog?'

Eddie durfde te wedden dat dit niet het soort stadje was waar er midden in de nacht normaal gesproken veel gebeurde.

'Morgen is het Black Friday. Of eigenlijk nu al,' zei de smeris vol walging.

'Vechten ze om tv's?'

'Was dat maar waar. Er wordt een familieruzie uitgevochten op het parkeerterrein. Normaal gesproken laten ze elkaar links liggen, maar iedereen staat daar al sinds zonsondergang op het terrein te wachten tot de deuren opengaan. Nu zijn ze aan het rellen geslagen. Godsamme. Het lijkt Romeo en Julia wel, maar dan met bandenlichters.'

'De Montagues en de Capulets.'

De smeris snoof. 'Dat je die onzin van de middelbare school nog weet, zeg.'

'Hé, ik ben hier niet degene die op het podium over zijn nek ging, Julia,' kaatste de man die nog steeds op zijn hurken naast Eddie zat terug. Voordat de smeris haar mond weer kon opendoen, leek die kerel, Grayson, echter te bedenken dat hij geen zin had in ruzie. 'Sorry.'

'Luister eens, meneer Rodrigues,' zei de smeris tegen Eddie.

Hij keek op.

'Bent u van plan hier in de buurt te blijven?'

‘Nee, mevrouw,’ zei hij beleefd. ‘Ik ben onderweg naar Texas. Ik wilde net naar het busstation toe gaan. Iemand heeft me hier in de buurt afgezet.’ Dat klonk alsof hij had gelift, in een staat waar dat niet bepaald op prijs werd gesteld, maar het was beter dan toegeven dat hij een soort van gestolen auto langs de weg had laten staan.

‘Maar natuurlijk,’ zei de agent. Vervolgens schudde ze haar hoofd, alsof het tot haar doordrong hoe gefrustreerd ze klonk. ‘Sorry, daar bedoelde ik niks mee.’

‘Geen probleem.’

Altijd beleefd blijven tegen de politie.

‘Shit, shit, shit.’ Ze wreef over haar voorhoofd, alsof ze hoofdpijn had. ‘Gray, ik moet je om een gunst vragen. Zou jij meneer Rodrigues vannacht een slaappleats kunnen aanbieden?’

‘Wat?’ Meneer Neem-Mijn-Jas-Maar stond gehaast op.

‘Ik moet hem nog een verklaring afnemen, maar nu moet ik naar de Walmart, voordat ze elkaar daar de hersens inslaan. Jij hebt toch genoeg plek in dat misbaksel van een huis van je? Je krijgt er een onkostenvergoeding voor, het equivalent van wat een motelkamer kost.’

De grote man kreunde, duidelijk niet blij.

Lekker dan. Hier zat Eddie nou net op te wachten. Als een kind dat een oppas nodig had worden achtergelaten bij een man die helemaal geen zin had om hem een slaappleats aan te bieden.

‘Kan hij niet naar een motel?’

‘Breng jij hem dan daarnaartoe? Meneer Rodrigues hier is kennelijk te voet. Betaal je dan meteen de kamer? Doe wat je niet laten kunt. Als je maar even laat weten waar je hem gedropt hebt. En vergeet niet om een bonnetje te vragen.’

Eddie zag de emoties als eb en vloed over het gezicht van de man trekken. Hoop, frustratie, berusting. In zo’n klein plaatsje waren er vast niet veel motels in de buurt. Het sprak hem duidelijk niet aan om na middernacht nog een lange rit te moeten maken.

‘Goed dan, hij kan bij mij terecht.’ Met beide handen wreef de man over zijn gezicht. ‘Jezus.’ Hij beende weg in de richting waar Eddie vandaan was gekomen.

‘Hé, maak je om mij maar niet druk,’ beet Eddie hem toe, terwijl hij oprabbelde.

‘Rustig maar,’ zei de smeris met een vermoeide glimlach. ‘Mr. Croft bijt niet. Hij is gewoon een kluizenaar die liever niet gedwongen wordt tot contact met de mensheid.’

Kennelijk moest Eddie maar gewoon aannemen dat de man harder blafte dan hij beet. Hij trok de rits van zijn geleende jack omhoog. Dat de man zo vriendelijk was geweest om

hem dat Jack te geven, zorgde ervoor dat hij die twee wilde vertrouwen en het aanbod van een slaapplaats wilde aannemen, ook al was dat oerstom.

Alleen was het misschien niet aan hem om te bepalen of hij hier bleef of niet.

‘Ben ik verplicht om te blijven? Sta ik onder arrest, of zo?’ vroeg hij, terwijl zijn maag zich zowat omdraaide.

‘Nee, jongen. Je staat niet onder arrest. Maar ik weet niet of Lily Rose de ochtend wel haalt, dus je getuigenis is belangrijk.’ De smeris keek hem aan, nu zonder dat intimiderende masker van autoriteit. Ze vroeg hem eenvoudigweg om hulp. ‘Begrijp je? Ik kan je niet dwingen om te blijven, maar je zou me er een groot plezier mee doen.’

Hij sloeg zijn ogen neer en staaarde naar de stoep tussen hun voeten. Naast haar keurig gepoetste laarzen zagen zijn afgetrapte hardloopschoenen er niet uit.

Verdomme.

Zijn plakkerige spijkerbroek voelde koud aan op zijn bovenbenen. Hij kon hier niet weg, niet zolang hij onder het bloed van dat meisje zat. Niet als hij zichzelf morgenochtend nog recht in de ogen wilde kunnen kijken.

‘Goed dan.’

‘Probeer maar wat uit te rusten, dan kom ik morgenochtend langs om de rest van je verklaring op te nemen.’ Ze gaf hem een kneepje in zijn schouder.

Hij concentreerde zich erop om niet in elkaar te krimpen of terug te deinzen.

Nadat ze hem voor zijn gevoel zeventien jaar had aangestaard alsof ze zijn gedachten probeerde te lezen, liet ze met een zucht haar hand zakken. ‘Kan ik op je rekenen?’

Eddie snoof. De meeste mensen namen niet eens de moeite om hem dat te vragen. Na één blik op hem gingen ze er al van uit dat het antwoord nee was.

‘Geen probleem.’

Wel een probleem. Bloed, dode meisjes en het Jack van de kapitein, in het donker achtergelaten worden bij heel grote vreemdelingen.

Die smeris kon duidelijk voor geen meter gedachtelezen.

Er plofte iets op de grond bij Eddies voeten. Zijn rugzak, die de man kennelijk aan het einde van de straat had opgehaald. Met een zachter plofje kwam zijn mobiele telefoon boven op de tas neer. Zonder iets te zeggen stopte Eddie die in zijn zak. Hij was helemaal vergeten dat hij zijn telefoon in de sneeuw had laten vallen toen hij naar het meisje toe was gerend. Dat de man hem had gevonden was... fijn.

‘Dank je, Gray,’ riep de smeris over haar schouder, terwijl ze op een drafje naar haar patrouillewagen liep.

De grote man haalde opgelaten zijn schouders op en zwaaide haar uit. Toen ze was weggereden, wendde hij zich met een frons tot Eddie. De wind blies de stof van zijn shirt tegen zijn lichaam, waardoor hij huiverde. 'Kom dan maar met mij mee.' De man – Grayson Croft, had de smeris hem genoemd – draaide zich om en liep in de richting van een huis dat eruitzag als een onheilspellend kasteel. Het zou Eddie niets verbazen als er ook een kerker was.

Hij veegde met zijn hand langs zijn loopneus en hees zijn rugzak over zijn schouder. Het laatste wat hij wilde, was de aandacht van een smeris trekken door zonder een verklaring af te leggen de stad uit te gaan. Zeker aangezien ze zijn gegevens had genoteerd en hij niet altijd onder de radar vloog.

Bovendien had hij het zo koud dat zijn botten er pijn van deden.

Verderop beende de man over het gazon, de treden naar het huis op. Even later was hij binnen en was alleen nog de goudkleurige rechthoek van de deuropening te zien.

Eddie ging achter hem aan.

E-book oktober 2021

Oorspronkelijke titel *Glass Tidings*

Oorspronkelijke uitgever

Copyright © 2016 by Amy Jo Cousins

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Disco

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/EZ Stock Studio

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN e-book 978 90 261 5773 8

ISBN luisterboek 978 90 261 5812 4

NUR 455

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.